

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **SAZKA, a. s.**, se sídlem K Žižkovu 851, Praha 9, zastoupena Dr. JUDr. Miroslavem Zámiškou, advokátem se sídlem Na Příkopě 23, Praha 1, proti žalovanému: **Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu**, se sídlem Štěpánská 619/28, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2010, č. j. 11 Af 22/2010 – 156,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2010, č. j. 11 Af 22/2010 – 156, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně - SAZKA, a. s. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2010, č. j. 11 Af 22/2010 – 156, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze (dále také „městský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 31. 8. 2010, č. j. 11 Af 22/2010 – 156, zamítl žalobu společnosti SAZKA, a. s., kterou se domáhala zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu (dále také „finanční ředitelství“)ze dne 19. 11. 2007, č. j. 18167/07-1300-105163, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti platebnímu výměru Finančního úřadu pro Prahu 9 (dále jen „správce daně“) ze dne 8. 2. 2007, č. j. 39597/07/009511/4420, na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíc prosinec roku 2006 ve výši 9 394 338 Kč (dále též „daň“). Městský soud vyšel z toho, že mezi účastníky řízení je sporná otázka výkladu zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“), resp. že sporný je výklad ustanovení § 51 odst. 1 písm. i) a ustanovení § 68 odst. 10 zákona o dani z přidané

hodnoty ve znění platném a účinném po 1. 4. 2006, tedy po novelizaci provedené zákonem č. 109/2006 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o sociálních službách (dále jen „zákon č. 109/2006 Sb."). Tímto zákonem došlo ke zrušení ustanovení § 113 písm. b) zákona o dani z přidané hodnoty, kterým byla do 31. 12. 2004 omezena platnost ustanovení § 51 odst. 1 písm. i) a § 68 odst. 10 zákona o dani z přidané hodnoty. Konkrétně šlo o posouzení otázky, zda ustanovení právního předpisu, o němž právní předpis stanovil, že k určitému dni pozbývá platnosti, může znovu nabýt platnosti a účinnosti „jenom" tím, že samo ustanovení, na jehož základě předtím platnosti pozbylo, bylo následně jiným právním předpisem zrušeno. Městský soud v tomto směru dovodil, že pokud pozbude platnosti některé ustanovení zákona, přestává být součástí platného právního řádu. Tak tomu bylo i v této věci. Pozbytím platnosti ustanovení § 51 odst. 1 písm. i) a § 68 odst. 10 zákona o dani z přidané hodnoty nabyla účinnosti úprava obsažená v ustanovení § 51 odst. 1 písm. j) téhož zákona. Proto od 1. 1. 2005 pozbyla platnosti ustanovení § 51 odst. 1 písm. i) a § 68 odst. 10 zákona o dani z přidané hodnoty a současně přestala být i součástí právního řádu České republiky. Pokud pak došlo ke zrušení ustanovení § 113 písm. b) zákona o dani z přidané hodnoty - tj. ustanovení, které původně zakotvovalo pozbytí platnosti uvedených ustanovení § 51 a § 68 zákona o dani z přidané hodnoty - nemůže to mít za následek opětovné nabytí platnosti těchto ustanovení. K tomu totiž může dojít jen na základě řádného legislativního procesu, tedy totožným způsobem, jakým tato ustanovení pozbyla platnosti. Městský soud z uvedených důvodů proto nepřisvědčil argumentaci žalobkyně, že i při pozbytí platnosti uvedených ustanovení tato nadále zůstala součástí právního řádu České republiky, a že zrušením zrušujícího ustanovení § 113 písm. b) zákona o dani z přidané hodnoty došlo k obnovení jejich platnosti. Ustanovení § 51 odst. 1 písm. i) a § 68 odst. 10 zákona o dani z přidané hodnoty, ve znění do 31. 12. 2004, se tedy nestaly platnou a účinnou součástí tohoto zákona v souvislosti s novelou provedenou zákonem č. 109/2006 Sb. Neobstojí ani argument žalobkyně, kterým tato shledává podobnost postupu zákonodárce a Ústavního soudu, pokud ten rozhoduje o zrušení jednotlivých právních předpisů, resp. jejich některých ustanovení. Je tomu tak proto, že proces rušení právních předpisů podle čl. 87 odst. 1 Ústavy, kdy nabude platnosti původní dikce zákona (tzv. obživnutí), není totožný se zákonodárným procesem, kdy dochází k pozbytí platnosti ustanovení zákona na základě ukončeného legislativního procesu. Provedená legislativní změna, stejně jako závěr správního orgánu, jenž byl nad to založen na interpretaci vnitrostátního práva, ostatně odpovídá i obsahu a povaze Směrnice 2006/112/ES, která osvobození od daně z přidané hodnoty u sázek, loterií a her ponechává za podmínek a omezení stanovených jednotlivými členskými státy. Neobstojí proto ani námitka vztahující se k obsahu a povaze Směrnice 2006/112/ES. Městský soud neshledal přiléhavou výtku žalobkyně, že v její věci mělo být postupováno podle zásady in dubio mitius. Je tomu tak proto, že vedle sebe neexistovaly dvě právní normy, které by na tutéž situaci pohlížely rozdílně. Sporná ustanovení § 51 odst. 1 písm. i) a ustanovení § 68 odst. 10 zákona o dani z přidané hodnoty neobživly v důsledku přijetí zákona č. 109/2006 Sb., a proto zde nebyla konkurence dvou různých výkladů tohoto zákona. Ze všech shora uvedených důvodů městský soud došel k závěru, že podaná žaloba není důvodná, a proto ji zamítl.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podala žalobkyně jako stěžovatelka (dále jen „stěžovatelka") v zákonné lhůtě kasační stížnost, a to z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Stěžovatelka především vytýká městskému soudu, že jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Je tomu tak proto, že z něj jednoznačně nevyplývá, jaké správní rozhodnutí městský soud přezkoumával. Tuto vadu ostatně městskému soudu vytkl již dříve Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku, který předcházel nyní přezkoumávanému rozhodnutí městského soudu (sp. zn. 7 Afs 7/2010). Městský soud shodně jako v prvém - již zrušeném rozsudku - v odůvodnění na straně č. 1 uvádí, že: „*Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru vydanému Finančním úřadem pro Prahu 9 dne 8. 2. 2007, č. j. 39597/07/009511/4420, kterým byla žalobci uložena povinnost k zaplacení daně z přidané hodnoty v částce 9 394 338 Kč za měsíc prosinec 2006*“. Rovněž na straně č. 4 odůvodnění rozsudku městský soud konstatuje, že: „*Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 19. 11. 2007, č. j. 18167/07-1300-105163, žalovaný odvolání proti platebnímu výměru zamítl*“. Nadto na straně č. 9 rozsudku městský soud dále uvádí „ ..... *rozhodující je skutečnost, že předmětnou novelizací zákona o DPH nemohlo k obnovení platnosti a účinnosti ustanovení § 51 odst. 1 písm. a) a § 68 odst. 10 tohoto zákona dojít a žalobce tedy nárok na odpočet DPH za zdaňovací období měsíc únor 2007 neměl*“. Ve skutečnosti se však u městského soudu domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného, které její odvolání nezamítlo, ale částečně mu vyhovělo. Nadto se výlučně týkalo zdaňovacího období - měsíc prosinec roku 2006, a nikoliv zdaňovacího období měsíc únor roku 2007. Z uvedeného důvodu je pak rozsudek městského soudu nepřezkoumatelný pro jeho nesrozumitelnost. Ponechat stranou nelze ani to, že se městský soud neřídil právním názorem Nejvyššího správního soudu. Kasační soud stejnou nesrozumitelnost městskému soudu vytkl již v předcházejícím zrušujícím rozsudku (sp. zn. 7 Afs 7/2010), a městskému soudu uložil, aby si nejprve ujasnil, o jakém rozhodnutí v této věci vůbec rozhodoval. Tento pokyn ale městský soud ignoroval. Napadený rozsudek městského soudu je i věcně nesprávný, pokud uvádí, že ustanovení § 113 písm. a) zákona o dani z přidané hodnoty je přechodným ustanovením, i když tomu tak není. Přechodná ustanovení zákon o dani z přidané hodnoty obsahuje v ustanovení § 111, a ustanovení § 113 citovaného zákona upravuje účinnost předpisu, resp. odlišnou účinnost jeho některých ustanovení. Zásadně však nelze souhlasit s městským soudem, pokud jde o právní hodnocení novely zákona o dani z přidané hodnoty. Správní soud vadně uvážil otázku účinků (právních následků) novelizace zákona o dani z přidané hodnoty, provedené zákonem č. 109/2006 Sb., jímž bylo zrušeno ustanovení § 113 písm. b) zákona o dani z přidané hodnoty, kterým bylo stanoveno, že ustanovení § 51 odst. 1 písm. i) a § 68 odst. 10 téhož zákona pozbývají platnosti dnem 31. prosince 2004. Je proto nesprávný závěr, že zrušení ustanovení § 113 písm. b) zákona o dani z přidané hodnoty nemělo žádný vliv na opětovné zařazení ustanovení § 51 odst. 1 písm. i) a ustanovení § 68 odst. 10 téhož zákona do současně účinného zákona o dani z přidané hodnoty, a že k platnosti a účinnosti těchto ustanovení je nutné jejich opětovné vyhlášení ve Sbírce zákonů. Městský soud v tomto směru opomenul při rozhodování zejména úmysl zákonodárce a teleologický výklad. Pro posouzení daného sporu však není rozhodující úmysl zákonodárce při přijímání zákona o dani z přidané hodnoty, ani to, že od 1. 1. 2005 nabylo účinnosti ustanovení § 51 odst. 1 písm. j) citovaného zákona, ale úmysl zákonodárce, kterým byl veden při schvalování zákona č. 109/2006 Sb. Tímto úmyslem se ale městský soud nezabýval, i když byl v žalobě podrobně rozebrán. Jinak by musel dojít k závěru, že zákonodárce si byl plně vědom toho, že navrhované ustanovení týkající se zrušení § 113 písm. b) zákona o dani z přidané hodnoty uvede znovu v platnost ustanovení § 51 odst. 1 písm. i) a § 68 odst. 10 zákona o dani z přidané hodnoty. Není rovněž zřejmé, proč městský soud ve svém rozsudku argumentuje pravomocí Ústavního soudu, když nikdy

nenamítala, že by ustanovení § 113 písm. b) zákona o dani z přidané hodnoty bylo v rozporu s ústavním pořádkem. Městský soud tak ve svém rozhodnutí reaguje na jiné skutečnosti, než jaké byly v rámci soudního řízení vznášeny (např. pravomoc daná Ústavnímu soudu) namísto toho, aby odůvodněně vyhodnotil, zda a z jakého důvodu v daném případě mohlo či nemohlo, v rámci přijetí zákona č. 109/2006 Sb., dojít k rehabilitaci dotčených ustanovení § 51 odst. 1 písm. i) a § 68 odst. 10 zákona o dani z přidané hodnoty. Novelou zákona o dani z přidané hodnoty, provedenou zákonem č. 109/2006 Sb., tak došlo k úplné rehabilitaci ustanovení § 51 odst. 1 písm. i) a § 68 odst. 10 zákona o dani z přidané hodnoty, jejichž platnost byla v minulosti omezena zrušeným ustanovením § 113 písm. b) téhož zákona. K této rehabilitaci přitom došlo plně v souladu s judikaturou Ústavního soudu. Rozsudek městského soudu je navíc ve výroku II. nejen nepřezkoumatelný a nezákonný, ale též vydaný v rozporu s ustanovením § 110 odst. 2 s. ř. s. Je tomu tak proto, že v předcházejícím rozsudku v této věci (sp. zn. 7 Afs 7/2010) uložil Nejvyšší správní soud městskému soudu, aby v dalším řízení rozhodl i o nákladech původního řízení o kasační stížnosti - ve kterém byla jako účastnice řízení úspěšná. Městský soud na tento názor nereflektoval a stroze bez bližšího odůvodnění rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (konstatoval, že výrok o nákladech řízení se opírá ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s.). Z uvedených důvodů proto stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Finanční ředitelství se k podané kasační stížnosti vyjádřilo tak, že námitky, jež stěžovatelka uvádí v kasační stížnosti jsou obdobné těm, které uváděla již ve správní žalobě. S těmi se pak městský soud vypořádal správně a přezkoumatelným způsobem. Po věcné stránce pak jde o posouzení právní otázky, která byla již řešena i Nejvyšším správním soudem (rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Afs 61/2009), který shledal jako nesprávnou stěžovatelčinu argumentaci k výkladu zákona o dani z přidané hodnoty (§ 51, § 68 a § 113). Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že rozsudek městského soudu je třeba zrušit, a věc vrátit k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud při posuzování námitek kasační stížnosti vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, *je* i *povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit* (ve správním soudnictví podle ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění rozhodnutí proto musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé.

Nejvyšší správní soud nepominul ani nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06 (dostupný na www.nalus.usoud.cz), v němž tento soud vyslovil,

že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Ostatně Ústavní soud v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, rovněž konstatoval, že: „*Soudy jsou povinny svá rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny*“.

Jelikož stěžovatelka výslovně v kasační stížnosti uvedla, že ji podává z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozsudku (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). Bylo by totiž přinejmenším předčasné, posuzovat věc po právní stránce za situace, kdy by byl rozsudek správního soudu nepřezkoumatelný.

Otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů se Nejvyšší správní soud zabýval již ve své dřívější judikatuře. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, který byl uveřejněn pod č. 244/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, v němž kasační soud vyložil, že: „*Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné*“. V rozsudku ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, www.nssoud.cz, pak Nejvyšší správní soud judikoval, že: „*Rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí*“.

Nejvyšší správní soud i s přihlédnutím ke svým dřívějším judikatorním závěrům konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být jednoznačně zřejmé, jaké rozhodnutí správní soud skutečně ve svém řízení přezkoumává, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvážil o pro věc rozhodujících skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění soudního rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, které rozhodnutí bylo předmětem toho kterého soudního přezkoumávání, z jakého skutkového stavu soud vyšel a jak jej uvážil po právní stránce. Co do rozsahu přezkoumávání správního rozhodnutí (po věcné stránce) je pak, nestanoví-li zákon jinak (srov. ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. v návaznosti na ustanovení § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), vázán správní soud dispoziční zásadou. Pokud by soudní rozhodnutí např. vůbec neobsahovalo odůvodnění nebo by nereflektovalo na žalobní námitky a jejich zásadní argumentaci, zabývalo se jinými, pro právní posouzení věci nepodstatnými otázkami a či by bylo dokonce vnitřně rozporné, mělo by to nutně za následek zrušení tohoto rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost. Odůvodnění rozhodnutí tak v podstatě předurčuje i možný rozsah opravného prostředku ze strany účastníků řízení

Tak tomu je dílem i v této věci.

Z podané správní žaloby (odst. II.) a předloženého správního spisu je zřejmé, že se stěžovatelka domáhala přezkoumání zákonnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2007, č. j. 18167/07-1300-105163, kterým žalovaný částečně vyhověl jejímu odvolání a snížil stěžovatelce správcem daně stanovenou daň z přidané hodnoty - vlastní daňovou povinnost za zdaňovací období měsíc prosinec roku 2006 na částku 8 827 606 Kč. Ze záhlaví kasační stížností napadeného rozsudku městského soudu vyplývá, že městský soud rozhodoval o zákonnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2007, č. j. 18167/07-1300-105163. Z odůvodnění tohoto rozsudku ale vyplývá, že městský soud posuzoval zákonnost zamítavého rozhodnutí žalovaného a že se mělo jednat o daň z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíc únor roku 2007.

Není tak na jisto postaveno o jakém rozhodnutí městský soud ve skutečnosti uvažoval (zda v této věci přezkoumával zákonnost rozhodnutí žalovaného, jímž tento správní orgán odvolání stěžovatelky částečně vyhověl a v přesně specifikovaném rozsahu platební výměr správce daně změnil, či zda přezkoumával rozhodnutí žalovaného o odvolání stěžovatelky týkající se zdaňovacího období - měsíc únor roku 2007 - které pak právě bylo žalovaným zamítnuto (srov. rozsudek městského soudu č. j. 11 Af 16/2010 - 150).

Nejvyšší správní soud proto došel k závěru, že rozsudek městského soudu (v pořadí již druhý) je vnitřně rozporný. Tato skutečnost má nutně za následek nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu pro jeho nesrozumitelnost.

Výrok II. rozsudku městského soudu není nezákonný, nepřezkoumatelný ani vydaný v rozporu s ustanovením § 110 odst. 2 s. ř. s., pokud tento správní soud rozhodl o nákladech řízení, včetně nákladů řízení o kasační stížnosti ve věci sp. zn. 11 Af 7/2010 tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Vyslovený výrok o nákladech řízení má oporu v zákoně. Kasační soud v této otázce neshledal důvody k tomu, aby se odchýlil od svého dřívějšího právního názoru vysloveného již v rozsudku ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98, dostupný na www.nssoud.cz. V tomto rozsudku vyslovil Nejvyšší správní soud právní názor, že: *„Do nákladů, o jejichž náhradě krajský soud rozhoduje v novém meritorním rozhodnutí poté, co jeho předchozí rozhodnutí bylo Nejvyšším správním soudem zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení, patří jak náklady vzniklé v novém řízení před krajským soudem, tak i náklady, které vznikly v původním řízení před krajským soudem, a též náklady, které vznikly v řízení o kasační stížnosti. Tyto náklady přitom tvoří jediný celek a krajský soud o jejich náhradě rozhodne jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s.* Jinými slovy vyjádřeno, pro soudní řízení správní platí zásada, že v souladu se zákonem rozhoduje správní soud o nákladech řízení jako o celku a podle úspěchu ve věci, nestanoví-li zákon jinak. Obstojí proto výrok rozsudku městského soudu, kterým tento správní soud nepřiznal stěžovatelce náhradu nákladů řízení před kasačním soudem ve věci sp. zn. 7 Afs 7/2010, a to i přesto, že v této fázi řízení před správními soudy byla procesně úspěšná. Rozhodné pro posouzení této otázky je skutečnost, že stěžovatelka vcelku ve věci úspěch neměla a jako procesně neúspěšný účastník proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Bylo by ostatně i proti smyslu zákonné úpravy ukládat procesně úspěšnému správnímu orgánu povinnost

k náhradě nákladů řízení stěžovatelky, když rozhodnutí správního orgánu, jehož přezkoumání a zrušení se domáhala, zcela vyhovovalo zákonu (obstálo v testu zákonnosti).

Odůvodnění rozsudku městského soudu stran nákladů řízení je poměrně strohé. Zcela však odpovídá zákonu a je přiměřené posuzované materii. Z uvedeného odůvodnění vyplývá, které ustanovení zákona vzal správní soud v úvahu (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a k jakému došel závěru. Jelikož stěžovatelka neměla ve věci úspěch, vyslovil, že nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Neobstojí ani námitka stěžovatelky, že městský soud nereflektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu, vyslovený ve zrušujícím rozsudku ve věci sp. zn. 7 Afs 7/2010, týkající se povinnosti městského soudu rozhodnout v dalším řízení i o nákladech uvedeného kasačního řízení. Je tomu tak proto, že uvedený výrok II. rozsudku městského soudu ze dne 31. 8. 2010, č. j. 11 Af 22/2010 – 156, v sobě zahrnuje i náklady řízení v pořadí prvé kasační stížnosti stěžovatelky. Na výsledném neúspěchu stěžovatelky ve věci nic nemění ani okolnost, že v jedné z dílčích fází soudního přezkoumávání správního rozhodnutí žalovaného byla, pro pochybení městského soudu, procesně úspěšná. Jak již bylo uvedeno - pro výrok rozhodnutí o nákladech řízení ve správním soudnictví je rozhodující plný úspěch ve věci. Stěžovatelka však ve věci nebyla úspěšná, a to ani z části.

Jelikož je rozsudek městského soudu nepřezkoumatelný, nezabýval se Nejvyšší správní soud právním posouzením věci samé, resp. vytýkanou nezákonností. Je tomu tak proto, že by tím jednak zatížil i své rozhodnutí nepřezkoumatelností a jednak by i nepřípustně předjímal názor, jehož zaujetí přísluší v prvé řadě městskému soudu.

Nejvyšší správní soud proto z uvedeného důvodu zrušil podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížností napadený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2010, č. j. 11 Af 22/2010 – 156, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud (zde Městský soud v Praze) vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí ve věci (§ 110 odst. 2, věta první s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. dubna 2011

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu